

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Ἀντιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν ἰσχύαν ἡμῶν ὁπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΤΗΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οὐοιδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάναρον

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμ. 50. Ἐξάμηνος δρ. 28. Τρίμηνος δρ. 15.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἀγγλίου γρόσια διατμ. 50.—
Ἀμερικῆς δολλάρια 4.—Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως.

ΙΔΡΥΘΗΝ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ—ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Περίοδος Β'.—Τόμος 31ος

Ἐν Ἀθήναις. 1 Νοεμβρίου 1924

Ἔτος 46ον.—Ἀριθ. 49

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΒΑΠΤΙΣΤΙΚΟΙ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

(Μυθιστόρημα τοῦ Λοχαγοῦ DANRIT)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ (Συνέχεια)

— Ἄ, συνταγματάρχα μου, σεῖς εἰστε! ἔκαμε ὁ ἀγαθὸς κλητῆρας... Πῶς χαίρομαι πού σᾶς ξαναδύω!

— Κι' ὁ Ὑπουργός σου μέσα εἶναι;

Μὰ ὁ Μπουλοῦκος, μὲ τίς διαχύσεις του, εἶχε ξεχάσει τὸν Ὑπουργό.

— Συνταγματάρχα μου, ἔλεγε, θὰ μὲ συγχωρήσετε πού δὲ σᾶς ἔγραψα γιὰ τὸν προδιόρισμό μου. Τώρα πιά γέρασά... Σὲ δυὸ χρόνια παίρνω τὴ σύνταξή μου. Ἐνα μόνο: θὰ προφθίσω νὰ τὴν πάρω; Γιατί τὰ βλέπω πολὺ ἄσχημα τὰ πράγματα... πολὺ ἄσχημα! Ἀδιάφορο ὅμως, ἐγὼ δὲν ἔχω παράπονο!...

Ἦταν πάντα ὁ παλιός; Μπουλοῦκο, πού ὁλοένα γκρίνιαζε κι' ὅμως ποτὲ δὲν εἶχε παράπονο.

Ὁ συνταγματάρχης τὸν σταμάτησε. Δὲν εἶχε καιρὸ νὰ χάνῃ μὲ τίς φλυαρίες τοῦ Μπουλοῦκου. Τὸν ἔστειλε νὰ τὸν ἀναγγεῖλῃ στὸν Ὑπουργό, μὰ ὁ θυρωρὸς βγήκε σχεδὸν ἀμέσως:

— Δυστυχῶς, συνταγματάρχα μου, ἡ ἔξοχότης του δὲν εἶναι μέσα... εἶπε βάζοντας τὸ δάχτυλο στὰ χεῖλη. Ἡ μάλλον, μέσα εἶναι, μὰ τὴ στιγμή αὐτὴ ἡ Αὐτοκράτειρα τὸν φώναξε κάτι νὰ τοῦ πῇ... Θέλετε νὰ πάτε στὴ Διεύθυνση Πυροβολικοῦ;

Ἐκεῖ ὁ Καρδινιάκ δὲ βρῆκε κανένα. Ὁ Διευθυντὴς εἶχε ἀναλάβει τὴ Διοίκηση τοῦ 2ου Σώμα-

τος. Τὰ γραφεῖα ἦταν ἔρημα. Ἐνας λοχαγὸς τοῦ πυροβολικοῦ πού τὸν συνάντησε στὴ σκάλα, τοῦ εἶπε:

— Ὁ στρατάρχης Μπαζαῖν ἀνέλαβε τὴν ἀρχιστρατηγία. Σ' αὐτὸν ν' ἀποτανηθεῖτε. Αὐτὸς κάνει τοὺς διορισμοὺς καὶ τίς τοποθετήσεις.

— Ἐνα μᾶς μένει τώρα, εἶπε στὸν πιστὸ Μαῦρέκ πού τὸν περίμενε στὸ δρόμο. Νὰ πάρουμε τὸ τραῖνο ἴσια γιὰ τὸ Μέτς.

Μὰ μήπως κι' αὐτὸ ἦταν εὐκολο; Ὁ σταθμὸς ἦταν γεμάτος κόσμος, κι' ὅστερ' ἀπὸ μιᾶς ὥρας μάταιες προσπάθειες, ὁ συνταγματάρχης ἀποφάσισε νὰ ξεκουραστῇ λιγάκι καὶ νὰ φύγῃ ἀργότερα.

Περνώντας ἀπ' τὸ Βουλευτάρτο τοῦ Στρασβούργου, μέσα στὴν πλημμύρα

τῶν ἀμαξῶν, τὸ μάτι του πῆρε ἕναν ψηλὸ ἄνθρωπο μὲ κοντὲς γκριζέες φαβορίτες· κι' οἱ δυὸ γνωρίστηκαν ἀμέσως:

— Δενεσσό!

— Καρδινιάκ!

Ἦταν ὁ παλιὸς φίλος τοῦ Ἑρρίκου, πού εἶχαν περάσει μαζὺ τίς συγκινήσεις τῆς αἰχμαλωσίας στὴν Ἀφρική. Τώρα ἦταν ἀντιναύαρχος καὶ πήγαινε στὸ Ὑπουργεῖο τῶν Ναυτικῶν. Ἦταν κι' αὐτὸς ἀνω-κάτω ἀπ' αὐτὰ πού ἔδλεπε. Ὁ στόλος εἶχε διαταγῇ ν' ἀπεβιβάζῃ στρατεύματα στὴ Δανία, γιὰ νὰ φέρῃ ἀντιπερισπασμούς ἀπ' τὸ Βορρᾶ.

— Ἀλοίμονο, εἶπε. Καὶ ὅω ὅλα ἔγιναν βιαστικά. Οἱ ἀκτὲς τῆς Βαλτικῆς εἶναι ρηγῆς καὶ τὰ μεγάλα πλοῖα δὲ μποροῦν νὰ πλησιάσουν. Ἔτσι ἡ ἀπόδραση ματαιώνεται. Ὁ στόλος θὰ γυρίζει ἐδῶ καὶ κεῖ δίχως νὰ κάνῃ τίποτε. Προτίμηση καὶ γὼ νὰ ζητήσω μιὰ διοίκηση στὸ στρατὸ τῆς ξηρᾶς.

— Σεῖς, ἕνας θαλασσινός!

— Μὰ τί θέλατε νὰ κάμω; Τὸ ἀποτέλεσμα θὰ βγῇ ἀπ' τὸ στρατὸ τῆς ξηρᾶς κι' οἱ ναυτικοὶ μποροῦν νὰ προσφέρουν ὑπηρεσίες στὸ πυροβολικό. Θὰ ζητήσω κάτι τέτοιο... Καὶ σεῖς, ἀγαπητέ μου Καρδινιάκ;

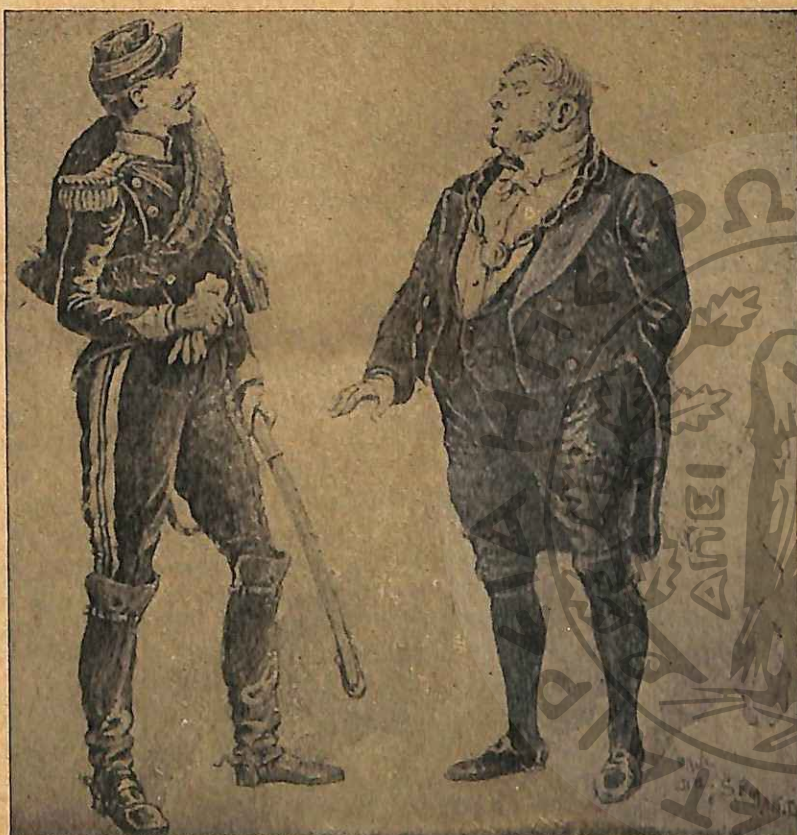
— Ἐγὼ πάω στὸ Μέτς, νὰ βρῶ τὸν Μπαζαῖν καὶ νὰ τοῦ ζητήσω ὑπηρεσία, ἔτι κι' ἂν εἶναι.

— Ὡστε ὁ Μπαζαῖν διαδέχθηκε τὸν Αὐτοκράτορα στὴν ἀρχιστρατηγία; Εἴστε βέβαιος;

— Μοῦ τόπαν στὸ Ὑπουργεῖο.

— Τὸν γνωρίζετε;

— Ναι, τὸν εἶδα στὸ Μεξικό. Εἶναι ἐπιτήδειος κι' ἀποφασιστικός... Ὅσο γιὰ τίς στρατιωτικὰς του

ἀρετές... ἐγὼ δὲν τις ἀναγνωρίζω!
— Ὡστε δὲν εἶν' ὁ ἄνθρωπος πού
χρειαζόταν.

— Κάθε ἄλλο!

— Κι' ὅμως, θαρρῶ πῶς ἡ κοινὴ
γνώμη τὸν ἐπέβαλε στὸν Αὐτοκράτορα.

— Ἀ-όμα χειρότερα. Ὅταν τὸ πεί-
σμα τοῦ πλήθους διαλέγει τοὺς ἀρχη-
γούς, δὲν εἶναι μακριὰ ἡ καταστροφή.
Ἐχωρίστηκαν γεμάτοι θλίβερες σκέ-
ψεις.

Τέλος κατὰ τὸ βράδυ, ὁ συνταγμα-
τάρχης κι' ὁ Μαυρέκ βρῆκαν θέση
σ' ἓνα τραῖνο πού ἐφευγε γιὰ τὸ Σαλόν,
μὲ στρατεύματα πού ἡ ἀταξία τους
ἐξάφνισε τὸν Καρδινιὰκ. Τραγουδοῦσαν,
βλαστημοῦσαν, ἦταν ὁ ἓνας πᾶνω στὸν
ἄλλο, ἄνθρωποι καὶ ὑποζύγια μαζύ.
Στοὺς σταθμοὺς κατέβαιναν, ἐπιναν
καὶ πολλοὶ ἔμεναν ἐκεῖ μεθυσμένοι.
Ἦταν φανερό πῶς χρειαζόταν ἓνα
σιτίμαρδ χέρι νὰ ἐπιβάλῃ τὴν πειθαρχία.

Τὸ βράδυ ἐφθασαν στὸ Σαλόν. Ἐκεῖ
τὸ τραῖνο, ἀντὶ νὰ σταματήσῃ, ἐξακο-
λούθησε τὸ ταξίδι πρὸς τὸ Βερντέν.
Εἶχ' ἔρθει διαταγὴ νὰ ὀδηγήσουν τὰ
στρατεύματα κατ' εὐθείαν στὸ Μέτς.
Οἱ στρατιῶτες ἀρχισαν νὰ φωνάζουν.
Οἱ ἀξιωματικοὶ σιωποῦσαν, ἀνίκανοι νὰ
τοὺς καθυψάσουν.

Ἐξαφνα, στὴ στάση τοῦ Σλίντ-Ι-
λαίρ, ἓνα σάλπισμα ἀκούστηκε ἀνάμεσα
ἀπ' τὴν ὀχλοβοή. Ὅλα τὰ κεφάλια
ἐσκυψαν ἀπ' τὰ παράθυρα νὰ ἴδουν,
καὶ ξαφνικὰ μιὰ βαρεὴ σιωπὴ σκέπασε
ἅλες αὐτὲς τὶς χιλιάδες, σὰ νὰ τοὺς
ἐκλείπε τὸ στόμα μιὰ ἀνώτερη δύναμη.

Τὸ τραῖνο κυλοῦσε σιγὰ, ὕστερα
σταμάτησε. Κι' οἱ στρατιῶτες εἶδαν
τὸ ἀκόλουθο θέαμα:

Κάτω ἀπ' τὸ δρόμο πού περνοῦσε
τὸ τραῖνο, μιὰ στρατιωτικὴ παράταξη
σχημάτιζε τετράγωνο. Στὶς τρεῖς πλευ-
ρὲς ἦταν παραταγμένοι στρατιῶτες μὲ
τὰ ὅπλα παρὰ πόδα. Ἡ τέταρτη πλευρὰ
ἦταν ἀδειανή, μὰ εἶχαν στήσει ἐκεῖ δυὸ
στόλους ἀπὸ ξύλο.

Οἱ στρατιῶτες ἀπ' τὸ τραῖνο κατὰ-
λαβαν. Ἀκούστηκε μιὰ πένθυμη τυμπα-
νοκρουσία κι' ὕστερα τὸ παράγγελμα:

— Ἐφ' ὅπλου λόγχῃ! Προσοχή!

Ἐν' ἀμάξι μὲ σιδερένια κάγκελα,
πού τῶσπερ ἄνδρες ἀλογα καὶ τὸ συνό-
δευαν δέκα ἀστυνομικοὶ, κυλοῦσε πρὸς
τοὺς δυὸ στόλους.

Πρῶτος κατέβηκε ἓνας παπὰς τοῦ
στρατοῦ. Κρατοῦσε ἓνα σταυρὸ στὸ
χέρι καὶ πίσω ἐρχόνταν δυὸ ἄνθρω-
ποι, χλωμοὶ σὰν τὸ κερὶ, πού σχεδὸν
τοὺς ἐφείναν στὰ χέρια οἱ στρατιῶτες.

Ἦταν οἱ κατάδικοι πού θὰ τοὺς
τουφέκιζαν.

Ὁ γραμματέας τοῦ Στρατοδικείου
κρατοῦσε ἓνα χαρτί καὶ τὸ διάβαζε:

— Ἐν ὀνόματι τοῦ Γαλλικοῦ Ἔθνους!

Ὁ συνταγματάρχης φώναξε τότε

ἓναν σιδηροδρομικὸ καὶ τὸν ρώτησε:

— Τί ἔκαμαν αὐτοὶ οἱ κακόμοιροι;

— Δὲν ξέρετε τίποτα; ἔκαμε ὁ ὑπάλ-
ληλος ξαφνιασμένος.

— Ὅχι, ἐρχομαι ἀπ' τὸ Παρίσι.

— Μὰ καὶ στὸ Παρίσι ἔπρεπε νὰ τὸ
ξέρουν. Ἐγινε προχθές. Ὁ στρατάρ-
χης Κανρομπέρ ἔκανε μιὰν ἐπιθεώρησιν
στὸ στρατόπεδο. Μερικοὶ τὸν γιουγαί-
σαν. Οἱ ἀξιωματικοὶ θέλησαν νὰ τοὺς
κάνουν νὰ πάψουν καὶ δυὸ στρατιῶτες
ἐχτύπησαν... Αὐτοὶ εἶναι!..

Τὸ διάβασμα τῆς καταδίκης εἶχε
τελειώσει κι' οἱ τελευταῖες ἐτοιμασίες
γινόνταν βίσιτικά. Οἱ δυὸ κατάδικοι
φάνηκαν πάλι, μὲ τὰ μάτια δεμέναι,
γονατιστοί, δεμένοι, καθέννας στὸ στόλο
του καὶ τὸ ἀπόσπασμα τῆς ἐκτέλεσης
πλησίασε ἐξῆς βήματα. Ἀκούστηκε ὁ
κρότος τῶν ὅπλων πού τὰ γέμιζαν.
Ὑστερα τὸ πρόσταγμα:

— Πῦρ!

Κι' ἀμέσως οἱ δυὸ κατάδικοι χάθη-
καν σ' ἓνα σύννεφο καπνοῦ καὶ ξανα-
φάνηκαν ὕστερα, μὲ τὸ κεφάλι κρεμα-
σμένο πᾶνω στὸ στήθος. Δυὸ πυροβο-
λίσμοι ἀκόμη, οἱ «χαριστικοί» πού λένε,
γιὰ νὰ ἐπισπεύσουν τὸ θάνατο κι' ὕστε-
ρα τὸ σφύριγμα τῆς ἀποδημιχίας πού
ἐξαινοῦσε.

Τὸ τραῖνο ἐφευγε τώρα βουβό, ἐνῶ
οἱ στρατιῶτες, κρεμασμένοι ἀκόμη στὰ
παράθυρα, κοιτοῦσαν τὸν τόπο τῆς ἐκτέ-
λεσης. Ἡ τρομοκρατία ἐνός παραδειγμα-
τισμοῦ τοὺς εἶχε κάμει πάλι στρατιῶτες.

Ἐφθασαν στὸ Βερντέν, χωρὶς ν' ἀ-
κουστῇ πιά οὔτε μιὰ φωνή. Σ' ἓνα
σταθμὸ ἀπάντησαν τραῖνα γεμάτα τραυ-
ματίες, σκεπασμένα μὲ πελώριους κόκ-
κινους σταυροὺς.

Τέλος στὶς 13 Αὐγούστου τὸ βράδυ,
τὸ τραῖνο ἐφθασε ἀντίκρου στὸ Μέτς καὶ
σταμάτησε. Ὁ συνταγματάρχης βάλ-
θηκε ἀμέσως νὰ βρῇ τὸν ἀρχιστράτηγο.

Μὰ ὁ Μπαζαίν, πού ἡ μόνη του φρον-
τίδα ἦταν ν' ἀπομακρύνῃ τὸν Αὐτοκρά-
τορα ἀπ' τὴν διοίκησιν τοῦ στρατοῦ,
εἶχε δώσει διαταγὴ νὰ μὴ τὸν ἀνησυ-
χήσουν. Ὁ Καρδινιὰκ εἶδε μόνο τὸν
ἀρχηγὸ τοῦ ἐπιτελείου του, πού δὲν
τὸν γινώριζε καὶ τὸν ἀκουσε ἀπρόθυμα
καὶ σὰν ἀφηρημένους.

— Μιὰ ὑπηρεσία γιὰ τὸ βαθμό σας;
εἶπε μὲ ὕψος βαριεστισμένο. Μὰ πού
θέλετε νὰ τὴ βρῶ;

— Ἵσως, στρατηγέ μου, οἱ ἀπώλειες
τῶν πρώτων μαχῶν, ν' ἄρισαν τίποτε
κενὰ στὰ στελέχη τῶν μεραρχιών. Ἡ
φιλοδοξία μου θὰ ἦταν...

— Μιὰ στιγμὴ, συνταγματάρχα. Βρῆ-
τε τὸ στρατηγὸ Κανρομπέρ. Αὐτὸς θὰ
σᾶς χρησιμοποιοῦσι.

Ὁ Καρδινιὰκ δὲν ἔμαθε ποτὲ ἀν-
ατὴν ἡ ἀπάντησιν ἦταν εἰρωνική.
Γιατὶ ἀπ' τὶς πρώτες λέξεις πού ἀλλάξε-
μ' ἓνα νεαρὸ ὑπολοχαγό, ὑπασπιστὴ

τοῦ Κανρομπέρ, ἔμαθε πῶς τὸ πυροβο-
λικὸ τοῦ θού σώματος εἶχε μείνει τὸ
μισὸ κι' ὑποχωροῦσε πρὸς τὸ Σαλόν.
Ἐξω ἀπ' αὐτό, ἓνα δολόκληρο στρά-
τευμα ἀπὸ 150 χιλ. ἄνδρες κινδύνευε
νὰ περικυκλωθῇ σὸ Μέτς καὶ νὰ πα-
ραδοθῇ ἀπὸ ἑλλειψιν τροφῶν. Αὐτὸ θὰ
ἦταν κάτι πρω-ἀκυστο!

Ὅσο γιὰ ὑπηρεσία, δὲν ἔλπιζε πιά
νὰ βρῇ πρὶν δημιουργηθῶν κενὰ
ὑστερ' ἀπὸ μιὰ νέα μάχη.

Τὴν ἐπομένη, 14 Αὐγούστου, ἡ ὑπο-
χώρησιν ἐξακολουθοῦσε, δταν ἡ ἐπίθεσις
μιᾶς γερμανικῆς πρωτοπορείας, πού τὴ
διοικοῦσε ὁ στρατηγὸς φὸν ντέρ Γκόλτς,
ἀναψε τὴ μάχη τοῦ Μπορνύ.

Ἡ μάχη αὐτὴ βάσταξε ὥς τὸ βράδυ,
δίχως οἱ Γάλλοι νὰ χάσουν τίς θέσεις
τους. Ἡ ἐπιτυχία αὐτὴ ξύπνισε τὴν ἐλ-
πίδα στὰ στήθη τῶν στρατιωτῶν. Κι' ὅ-
μως οἱ γερμανοὶ ἀρχηγοί, πού εἶχαν
πρόγραμμα νὰ υποβάλλουν στοὺς στρα-
τιῶτες τὴν ἰδέα τῆς νίκης, ἔβαλαν τίς
μουσικὲς νὰ παίζουσιν ὅλη τὴ νύχτα τὸν
περίφημο γε-μανικὸ ὕμνο: «Χαίρε τῆς
νίκης ἀνατολή!»

Καὶ τὴν ἐπομένη ἡ ὑποχώρησιν ἐξα-
κολουθοῦσε, μὰ τόσο σιγὰ, ὥστε στὶς
16 Αὐγούστου οἱ Γερμανοὶ πρόφθασαν
τὰ στρατεύματα πού ὑποχωροῦσαν καὶ
τ' ἀνάγκασαν νὰ δώσουν τὴ μάχη τοῦ
Γκραβελότ, πού εἶχε ἀποτέλεσμα και-
νούργια ὑποχώρησιν τῶν Γάλλων.

Τὸ ἴδιο ἐκεῖνο πρωί, ὁ Καρδινιὰκ
εἶδε τὸ Ναπολέοντα Γ' νὰ φεύγῃ γιὰ
τὸ Βερντέν. Πόση κούρασις, πόση ἀπο-
γοήτευσις ἔδειχνε τὸ χλωμὸ πρόσωπό
του! Ὁ Γιάννης τὸν ἔβλεπε πρώτη
φορὰ ὕστερ' ἀπὸ ἑπτὰ χρόνια. Μὰ ἡ
φορὰ αὐτὴ ἦταν κι' ἡ τελευταία.

Στὸ μεταξὺ ὁ Μαυρέκ, πιδ τυχερὸς
ἀπ' τὸν συνταγματάρχη του, εἶχε βρεῖ
θέση σὲ μιὰ πυροβολαρχία. Ὁ Καρδι-
νιὰκ ὅμως ζητοῦσε ἀκόμη.

Τέλος τὴν ἄλλη μέρα βρῆκε τὸν
Κανρομπέρ.

(Ἀκολουθεῖ)

ΚΥΚΛΑΜΙΕΣ

4

Στ' ὀλιγοιγμένο παραθύρι
Ἀνθίζει μιὰ μπουγαρινιά.
Εὐπνάζει, ὁ ἥλιος μόλις γείρει,
Κι' ἀνησυχεῖ τὴ γειτονιά.

Γιγτ' ἔτσι ἀστόχαστα εὐωδιάζει
Μέσ' στὴν ἐσπέρα πού ἱλαρὴ
Τὰ φίλτρα τῆς ἀργοσταλάζει
Κ' εἶναι ἡ σιγὴ τὸσον ἄβρῃ,

Πού κάθε δέσμη λύπη ἀνοίγει
Δυὸ ταξιδιάρικα φτερά
Κι' ὀρμαίει ἀκράτητη νὰ φύγει.

Κι' ὅλα τὰ στόματα γελοῦνε
Σὰν ῥόδα πού ἀνοίξαν ῥογὰ
Καὶ θέλουν λίγο φῶς νὰ πιοῦνε.

ΙΩΑΝ. Μ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΞΑΔΕΡΦΟΣ ΜΑΣ Ο ΜΙΜΗΣ

Μικρὰ παιδιὰ πιά δὲν εἶχαμε στὸ
σπίτι. Ὅλοι εἶχαμε μεγαλώσει, βγά-
λαμε τὸ σχολεῖο. Κι' ἔτσι, δταν ἐρχό-
ταν τὸ φθινόπωρο, τὸ σπίτι μας δὲ
γινώριζε πιά τὴ χαρούμενη ἐκεῖνη φα-
σαρία πού συνοδεύει τὴν ἐπανάληψιν
τῶν μαθημάτων.

Βέβαια καὶ πάλι ἡ μητέρα ἐτοίμαζε
ἡσυχα-ἡσυχα τὰ χειμωνιάτικα τὰ πα-
ράθυρα κι' οἱ πόρτες ἐκλείναν μὲ τὴ
σειρὰ τους γιὰ τὸ ἀγέρας γινόνταν ὅλο
καὶ ψυχρότερος μαζεύομαστε νωρύτερα
στὸ σπίτι κι' ἀρχίζει ἀσυναίσθητα ἡ νέα
ζωή, ἡ χειμωνιάτικη, πού θάφερνε σιγά-
σιγὰ καὶ σὲ μᾶς τὴ μελέτη καὶ τὴν
περισυλλογὴ. Μὰ πόσο διαφορετικὰ
ἦταν ἄλλοτε πού, πᾶνω σὲ μιὰ ὠρι-
σμένη ἡμερομηνία, ξεσκονίζοταν ἡ αἰώ-
νια γραμματικὴ καὶ τὸ γέριχο συντα-
κτικό, κι' ἐρχόνταν, καινούργια, φρε-
σκοτυπωμένα ἀπ' τὸ βιβλιοπωλεῖο, τὰ
βιβλία τῆς καινούργιας μας τάξης.
Ὑστερα τὰ τετράδια, τὰ μολύβια, τὸ
μελάνι. Καὶ τὸ καλαμάρι μας πού
ἦταν στεγνὸ καὶ σκονισμένο, γέμιζε
ξαφνικὰ καινούργιο μελάνι, πού ἀστρα-
φε μέσα στὸ βάθος του, σὰν ἐξυπνο
μαῦρο ματάκι πού ἀγρυπνοῦσε καὶ μᾶς
κοίταζε.

Πᾶνε τῶρ' αὐτά. Δὲν τὰ βλέπαμε
παρὰ στὰ ξένα σπίτια πού εἶχαν παι-
δικὰ, στὴ γειτονιά πού ἡσύχαζε ξαφνικὰ
τίς ὥρες πού τὰ παιδιὰ ἐλείπαν στὸ
σχολεῖο, καὶ στὰ βιβλιοπωλεῖα ὅπου
βλέπαμε πλήθος τοὺς μαθητὲς ν' ἀγο-
ράζουν τὰ διδασκτικά τους. Τῶρ' αὐτὰ
εἶχαν γίνει γιὰ μιᾶς ἀναμνήσεως.

Κι' ὅμως κάποιος ἐρχόταν καὶ πάλι
στὸ σπίτι μας νὰ μᾶς χτυπήσῃ, εἰδο-
ποιώντας μας ἔτσι πῶς ἦρθε τὸ φθινό-
πωρο, πῶς ἀνοίξαν τὰ σχολεῖα, πῶς
τὰ παιδιὰ ἀρχίζαν, πρὶν ἀπὸ μᾶς τοὺς
μεγάλους, τὴ δουλειὰ καὶ τὴ μελέτη.
Ἦταν ὁ μικρὸς ξάδερφός μας, ὁ
Μίμης.

Ἐνα παιδάκι μ' ἐξυπνα μαῦρα μά-
τια, πού χαλοῦσε τὸν κόσμον δταν ἦταν
μὲ τοὺς φίλους του, μὰ γινόταν ἡσυχος
καὶ λακωνικώτατος δταν βρισκόταν
μπροστὰ σὲ μεγάλους.

Ὅλο τὸ χρόνον, τὸν βλέπαμε μιὰ-δυὸ
φορές. Καμμιὰ Δεκεμβρὴ ἡ σιγὴ γιορτῇ
τοῦ πατέρα. Τότε μόνο μᾶς θυμόταν.
Μὰ μιὰν ὀρισμένη ἐποχὴ, τὴν ἐποχὴ
αὐτὴ πού τὸ τέλος τοῦ καλοκαιριοῦ
παίρνει ἀπ' τὴν δροσιὰ τοῦ φθινοπώρου,
ἦταν τακτικώτατος ὁ Μίμης στὸ σπίτι
μας. Ἐρχόταν, μὲ τὰ λινὰ του ναυτικὰ
ἀκόμα, τὴν πλατεῖά του φάθα, τὸ πρό-
σωπο μαυρισμένο ἀπ' τὴ θάλασσα καὶ
τοὺς ἥλιους τῆς ἐξοχῆς. Οἱ γυμνὲς του
γάμπες εἶχαν τὸ χρῶμα τοῦ ψημένου
σταριοῦ κι' οἱ κάλτσες του ἦταν ἀνοι-
γμένες καὶ στεκόταν πᾶνω στὰ σκονι-

σμένα του σκαρπίνια, σὰν μεγάλα ἀνα-
ποδογυρισμένα καὶ ζαρωμένα λουλού-
δια καμπανέλλας.

Τὴν ἐποχὴ αὐτὴ, ὁ Μίμης θύμιζε ἀκό-
μα ἐξοχὴ κι' ἐλευθερία. Πόσο μακριὰ
φαίνονταν ἀπὸ τὰ θέματα, τοὺς διγγω-
νισμούς, τίς ἐξηγήσεις καὶ τίς χίλιες-
δυὸ ἄλλες σκληριὲς τοῦ σχολεῖου!

Κι' ὅμως ὁ Μίμης ἐρχόταν ἀκριβῶς γιὰ
νὰ μῆ ἐπίσημα στὸ ζυγὸ.

Νὰ μᾶς ζητήσῃ βιβλία! Τὰ βιβλία
τὰ φτερινά, τῆς καινούργιας του τά-
ξης, πού ἤξερε καλὰ πῶς θὰ βρισκόν-
ταν στὸ σπίτι μας, λείψανα τῆς μαθη-
τικῆς μας ζωῆς.

(Ἐπεται τὸ τέλος) ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ ΨΕΥΤΙΕΣ ΤΟΥ ΜΥΓΧΑΟΥΖΕΝ

ΚΓ'.

Οἱ Φεγγαράνθρωποι

«Εἶπαμε πῶς γεννιοῦνται οἱ ἄνθρωποι στὸ Φεγγάρι. Κι' ἴσως τώρα θὰ
ρωτήσετε πῶς πεθαίνουν. Ἐ, λοιπὸν δὲν πεθαίνουν! Παρὰ στὰ βαθεῖά τους
γηραιά, ἐξαμιζόνται, σκορπιούνται στὸν ἀέρα σὰν καπνός. Ὡστε στὸ Φεγ-
γάρι δὲν ὑπάρχουν νεκροταφεία καὶ νὰ τὸ ξέρετε.

«Οἱ Φεγγαράνθρωποι δὲν πίνουν ἀπὸ ἀνάγκη παρ' ἀπὸ ἀπλὴ εὐχαρί-
στησις. Κάνουν μάλιστα κι' ἓνα ὠραῖο κρασί ἀπὸ τὰ σταφύλια τους, πού οἱ ῥώ-
γες τους εἶναι ἀπαράλλακτες χαλάζι. Μὰ τόσο πολὺ, πού ἐγὼ ἔχω τὴν ἰδέα
πῶς καὶ τὸ χαλάζι πού πέφτει στὴ γῆ μας, δὲν εἶναι παρὰ σταφυλόκογες πού
τίς συνεπαίρνει ἡ θύελλα ἀπ' τὰμπέλια τοῦ Φεγγαριοῦ. Κι' ἂν ξέραμε τὸν
τρόπο, θὰ μπορούσαμε καὶ μεις, ἀπ' αὐτὲς τίς ῥόγες, — δηλαδὴ ἀπ' τὸ χα-
λάζι, — νὰ κάνουμε κρασί σὰν αὐτὸ πού πίνουν στὸ Φεγγάρι.

«Οἱ Φεγγαράνθρωποι ἔχουν ἀπὸ ἓνα μόνο δάχτυλο σὲ κάθε τους χέρι.
Ἀλλὰ κάνουν μ' αὐτὸ τόσα πράγματα, ὅσα καὶ μεις πού ἔχουμε ἀπὸ πέντε.
Μόνο μουντίζε δὲ δίνουν, ἀλλὰ τόσο τὸ καλύτερο... Τὸ κεφάλι τους οἱ Φεγ-
γαράνθρωποι τὸ κρατοῦν κάτω ἀπ' τὴ δεξιὰ τους, μασχάλῃ κι' δταν ταξι-
δεύουν, τὸ ἀφίνουν συνήθως στὸ σπῆτι, γιὰτὶ μποροῦν πάντα νὰ συγκοινωνοῦν
μ' αὐτὸ καὶ νὰ τὸ συμβουλευθῶνται, σ' ὅση ἀπόσταση κι' ἂν βρισκονται.

Ἀπεναντίας, δταν ἓνας ἐπίσημος Φεγγαράνθρωπος θέλῃ νὰ ἰδῇ τί κάνουν οἱ
ὑποταχτικοί του, — ὑπάλληλοι, στρατιῶτες, ἐργάτες κτλ. — αὐτὸς μένει στὸ σπῆτι
του καὶ στέλνει μόνο τὸ κεφάλι του, πού μπορεῖ νὰ γίνηται ἀόρατο καὶ, γυρί-
ζοντας, νὰ τοῦ λῇ ὅτι χρειαζόταν νὰ μάθῃ.

«Τὴν κοιλιά τους τὴν ἔχουν καὶ γιὰ σακκί, πού χώνουν μέσα ὅ,τι θέλουν
νὰ φυλάξουν ἀλλὰ νὰ τὴν ἔχουν καὶ πρὸς γειρο. Γιατὶ μποροῦν νὰ τὴν ἀνοίγουν
ὅπως ἐμεῖς τὸ σιόμα μας. Εἶναι πάντα ὀλόγυμνοι, γιὰτὶ δὲν ἀισθάνονται
τὴν ἀνάγκη νὰ σκεπάζουν τὸ σῶμα τους μὲ ροῦχα. Τὰ μάτια τους μποροῦν νὰ
τὰ βγάλουν καὶ νὰ τὰ ξαναβάλουν στὴ θέσιν τους δταν θέλουν κι' ὁ Φεγγα-
ράνθρωπος πού κρατεῖ τὰ μάτια του στὸ χέρι, βλέπει τόσο καλὰ ὅσο κι' δταν
τὰ ἔχει στὸ πρόσωπο. Ἀν χάσῃ ἢ χαλάσῃ κανένα τὸν μᾶτι, εὐκόλως μπορεῖ νὰ
βοῇ καὶ νὰγοράσῃ ἓν ἄλλο, πού νὰ βλέπῃ μ' αὐτὸ ὅπως καὶ πρῶτα. Γι' αὐτὸ
οἱ ματέμποροι εἶναι ἀφθογοὶ σ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ Φεγγαριοῦ. Τὰ μάτια μάλιστα
εἶναι τὰ μόνα πράγματα ἐκεῖ πού ἔχουν μόδα. Πότε δηλαδὴ εἶναι τῆς μόδας
τὰ μαῦρα μάτια, πότε τὰ πράσινα, πότε τὰ κίτρινα καὶ καθ' ἑξῆς.

«Τὸ ξέρω πῶς αὐτὰ θὰ σᾶς φανοῦν κάπως ἀπίστευτα. Ἀλλὰ ὅποιος ἔχει
τὴν παραμικρὴ ἀμφισβολία, ἄς κάμῃ κι' αὐτὸς ἓνα ταξιδάκι ὡς τὸ Φεγγάρι καὶ
τότε θὰ ἰδῇ πῶς δὲ λέω παρὰ τὴν ἀλήθεια καὶ σ' αὐτὴ τὴν ἱστορία, ὅπως δὲ
καὶ σ' ὅλες πού σᾶς δηγήθηκα».

Ὡ, σᾶς πιστεύουμε, κύριε βαρῶνε! Καὶ λυπούμαστε μάλιστα πού δὲν ἔχετε
νὰ μᾶς πῆτε καὶ καμμιὰ ἄλλη...

(Τέλος)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΣΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ ΤΟΥ ΜΠΕΤΟΒΕΝ

[Εκτός εγκρίσεως. Έλλειψι ποιημάτων.]

Νύχτα... Μαυρίλα... Ο οὐρανός
[ἀνανταρξάει...]Μέσ' στο σκοτάδι οι άστραπές μιά
[πυρκαϊά...]Και στις πυκνές νιφάδες, στά γυ-
[μνά κλοριά,
Σέρνει τρελλό χορό ο άγέρας που
[φρενιάζει.Στερνή ώρα... Η γιγάντινη ψυ-
[χή σπαράζει]Μέσ' στού σπιτιού σέ μιάν από-
[μονη γωνιά...]Δίπλα Του μόνο άκούς σάν μα-
[κρυνά βιολιά,Κάποιο κρυφό τραγούδι, κάτι που
[στενάζει.Έχει η ψυχή του με τον Χάρο
[άγωνα στήσει,Μά δλόγυρά μας στού αϊώνες δέ
[νά ξήση,Μέ κάποιους ήχους—γέλια, θρή-
[νοι μιάς πνοής.—Κι' έλαμψε ξάφνου η άστραπή
[για ν' άγκυλιάσει]Τόν μάρτυρα που με τον Χάρο
[έχει άποστάσει,Μά τόν γιγάντιο νικηφόρο της
[ζωής!

Άγριοκάτσικο

ΕΥΝΟ ΜΑΣ ΒΓΗΚΕ

Άρσθ. Έγκρ. 23

Η ώρα τρέξ α τό τό μεσημέρι
όλοι είμαστε ξεπλοώνμενοι στρου-
ματσάδα μέσα στο πεύκινο καλυ-
βάκι μας. Άφρημένη, κοιτάζω
τόν οὐρανό άνάμεσα από τις σχι-
σμάδες της καλύβας και συλλο-
γιέμαι...

Μά απότομο με βγάει από
τούς ρεμβασμούς μου μία τοιμαία
που νοιώθω στο χέρι μου. Γυρίζω
ήταν ή ξαδέσφη, που κι' αυτή δέν
κοιμήταν.

— Τι 'ναι πάλι, καυμένη
Καίτη;

— Άχ, Ίσμή η μου, τί ξέστη!..

— Άνυπόφορη, σάν Ίούλιος
που είναι! μά τί θές νά κάνουμε;

— Ξαίρεις, μοῦρθε μιά ιδέα:

νά ξεπνήσουμε και τις άλλες που
χοντροκοιμούνται, και νά κά-
νουμε κίνα μακροβούτι να δροσι-
στούμε; ή θεία μιά φορά κι' ο
θείος κοιμούνται, δέν έχουμε
φρόβο.

Σέ λίγο γλυστερούσαμε σάν τις
αυθρες κι' οι τέσσερες από τό κα-
λυβάκι, χωρίς νά μάς πάρουν μυ-
ρωδιά.

— Παιδιά, από κει είν' ώρα!:

— Ναι, μά είναι μακριά.

— Τόσο τό καλύτερο! ά, ξε-
πνήτη ή μ' μιά, θά μάς ψάχνη
από δώ, που να τη; πάη ο' νου.

πώ; θύμαστε κει πέρα!

— Σύμφωνες!

Σέ μισή ώρα είμαστε στη θά-
λασσα! άχ, τί παιχνίδια ήαν
έκείνα! Παραδομένες στα κύματα

και στην άμμουδιά, δέν καταλα-
βαίναμε τις ώρες που περνούσαν.

Ο ήλιος ζήλευε από μ'α, φρί-
νεται, και διευθύνονταν κι' ούδ'ος
όλοταχώς νά πέση στη θάλασσα.

Σέ λίγο ήταν μέσα, διαν πιά
έμεις άποφασίσαμε νά βγοῦμε
έξω.

Κοιτάζομε τόν οὐρανό. Τι
θαυμάσια! κόκκινα, χρυσά, άση-
μένια συννεφάκια έπαιγαν διά-
φορα σχήματα.

— Παιδιά, κοιτάξτε κείνο τό
σύννεφο... δέ φαίνεται σάν άρχού-
δα με άλωμένο χέρι;

— Άμ'έκείνο; σάν κόκκορος!

Η Άιλια ή πονηρή κάτι θά
είδε, φαίνεται, και λέει:

— Βρέ, αυτό τό σύννεφο δέ
φαίνεται σάν άνθρωπος μ' ένα
ξύλο στο χέρι; και περιεργο,
μοιάζει με τη... μαμιά!

— Δέν προφτάσαμε νά καλοκοι-
τάσουμε κι' άκούμε πίσω μας μιά
φωνή! γυρίζουμε και βλέπουμε
τη μαμιά, άκριβώς όπως μάς την
περιγράφε ή Άίλιε στο σύννεφο!

— Έδώ μούσχετε, παιδιόκα-
δα, και μείς χαλάσαμε τόν κόσμο
ψιχγοντας, σ' όλη τη Βούτ'α, γιά
νά σά; βροῦμε;

Ναι και τούτη, νά και κείνη, νά,
νά, νά... Βάλαμε και στις τσέ-
πες μας!

Ξυνό μ'ας βγήκε, μά την άλή-
θεια, τό κούμπι!

Ίσμήνη

ΕΝΑ ΑΣΠΡΟ ΔΟΤΑΔΟΤΑΚΙ

Άρσθ. Έγκρ. 28

Όταν ή Παναγία ήταν έτοιμη
νά κατέβη σ' τόν κόσμο, —λέγουν
οί χωρικοί, — ο καλός Θεός έφώ-
νοξε τούς πού μικρούς του Άγ-
έλους και τούς έλε:

— Ένα έκαίκετο μικρό κορι-
τάκι θά γεννηθή άνάμεσα στούς
άνθρώπους. Γνωτάστε δτω πρέ-
πει, μικροί μου Άγγελοι, τό με-
γάλο αὐτό γεγονός κι' ετοιμάστε
σείς οι ίδιοι τό φορεματάκι τοῦ
μωρού.

Τα Χερουβείμ έφυγαν άμέσως
για τόν άπέραντο κόσμο γυρεῖ-
οντας τά πού πολύτιμα ύρά-
ματα. Βοήκαν με'αξιάτά κάτα-
σπρα σάν τόν χιονί, γάζες σκο-
τεινές σάν τήν όμίχλη, ύφασματα
κεντημένα με άσμήι και μαργα-
ριτάκια, πεπλα με τό χρώμα τοῦ
φεγγαριού.

Κι' έφεραν όλα αυτά τά πλούτη
μπροστά σ' τό θρόνο τοῦ Θεοῦ.

Μά ο Δημιουργός δέν έκανοποίη-
θηκε και τούς έλε:

— Δέ βλέπω, μέσα σέ όλα
αυτά, ένα ύφασμα τόσο άνό
και τόσο γλυκό γιά νά γίνη
το φορεματάκι της μικρής άθώας
Παρθένου.

Έργουν λοιτόν και πάλι οι
Άγγελοι και πήγαν και πήραν
τις πού λεπτές κλωστές από τη
ρόκα της Νεοάϊδας, πήραν από
τά λουλούδια και τά φρούτα τό
λεπτό τους χνούδι, και τούς ιστούς
της άράχνης που χρυσίζουνε τό

πρωί με τη δρόσο. Μά ένα άγ-
γελοῦδι πήρε κι' έκοψε σ' ένα
άγρο, ένα όρωτο άσπρο λουλου-
δάκι, ένα χωνάκι λεπτό και τα-
πεινό.

— Νά αυτό πού ήθελα! φώ-
ναξε ο Θεός, και πήρε από τά
χεράκια τοῦ μικροῦ άγγέλου τό
ταπεινό του λουλούδι.

Τό εὔ'όγησε και ύστερα έφώ-
ναξε τή μικρούλα Παναγία και
της τό έβαλε. Και ή Παρθένος
κατέβηκε από τόν οὐρανό σ' τη
γή γιά νά ζήσει άνάμεσα σ' τούς
άνθρώπους κι' γιά νά γίνη ή
Άγία Μητέρα τοῦ Θεοῦ.

Άπό κείνο τόν καιρό τό άσπρο
λεπτό χωνάκι τών άγρών, είνε
εὔλογημένο μέσα σ' όλα τά λου-
λούδια.

(Έκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Τρελλή Άχτίδα

✻

ΑΠΟ ΕΝΑ ΦΤΑΡΝΙΣΜΑ

Άρσθ. Έγκρ. 34

Σ'ιν ήμουνα μικρότερη, είχα
μιά κακιά συνήθεια: διαν φτερο-
νίζομουν, νά μη βάζω ποτέ τό
χέρι μπροστά μου.

Ένα βράδυ, — ήταν τότε άπο-
κλεισμός, — σκυμμένη μπρός στο
γοαφεῖο μου, διάβαζα στό φώ-
τόν'ος κερνού τη Διάτλασι. Αίφνης,
μέσ' στην ήσυχία της νύχτας,
μυ έρχεται ένα πολύ δυνατό
φτάρνησμα, (σημειώστε ότι είχα
και συνάχι.) κάνοντας μεγάλο
κρότο και προκλώνοντας συγχρό-
νως και τό σβύσιμο τοῦ κερνού
μου. Άπλώνω τότε τό χέρι μου
στό σκοτάδι, νά πιάσω τό κουτί
με τά σπέρτα που ήταν λίγο παρ-
κάτω, αλλά με τό κίνημά μου
αὐτό άναποδογυρίζω ένα μεγάλο
καλαμάκι πού τό τό είχα γεμί-
σει και τό είχα άκριβώς μπρο-
στά μου. Τό τί έγινε κατόπι
μπορείτε νά τό φαντασθήτε! Τό
φυλλάδιο της Διάπλασης μουσκέ-
τηκε από μυῖρο μελάνι, λερώνον-
τας τό τετραδίιο τών Γαλλικῶν
που ήταν από κάτω Και τά λοιτά...

Ε! τό πάθημά μου θαρρῶ ή αν
άρεκτο! γιατί όχι μόνο αναγκά-
στηκα νά σκάσω τό φύλλο και νά
ξαναγράψω τό γαλλικό θέμα, πέ-
φτοντας έτσι στις 12, αλλά έκοιχα
και τό διάβασμα της Διάπλασης,
μή μπορώντας νά τό συνεχίσω,
γιατί είχε μεταβληθεί αὐτή κυριο-
λεκτικῶς σέ... άραπία! Άφή-
στε δά και τήν κατσάδα που έφα-
γα τήν άλλη μέρα αὐτή τήν μαμιά
μου, γιατί τό μελάνι κυλώντας
είχε λερώσει τήν ποδιά μου και
είχε κάνει κι' ένα όρωτο λεκέ στο
χαλί τοῦ πατάματος.

Άπό τότε έμαθ'ι νά βάζω πάντα
σάν φτερινίζομαι τό χέρι μπρο-
στά μου

Άντιγόνη

✻

ΣΤΟ ΤΡΑΙΝΟ

Άρσθ. Έγκρ. 35

Άκουμπιόμενος στο παράθυρο
τοῦ τριώνι, περιμένο άνυπόμονα
τό ξεκίνημα. Έξαφνα ένα μουγ
κητό της μηχανής! μου δίνει νά
έννοήσω ότι ή ποδομένη σιγμή
έφτασε. Και πράγματι! σέ λίγο τό

τραίνο άρχίζει νά προχωρεί άργά,
άργά, άφινοντας πίσω τά κάτασ-
πρα σπιτάκια τοῦ χωριού.

Όταν πιά και ή τελευταία κα-
λύβη χάθηκε από τά μάτια μου,
ένα θαυμάσιο θέμα άλώθηκε
μπροστά μου.

Ο ήλιος της σιγμής αὐτῆς άρχί-
ζει νάνιτέλλη, ρίχνοντας τά πυρ-
φόρα βέλη του στούς καταπράσι-
νους κάμπους, κάμνοντας τήν πρω-
ινή δρόσο νά λαμπο οσά, ά δια-
μάντια πάνω στο δροσερό χορ-
τάρι σκορπισμένα. Τι άπερίγρα-
πτο θέμα!

Τό τραίνο τώρα προχωρεί γλη-
γορότερα, τά ζωά που βόσκουν
στούς κάμπους σηκώνουν άήσυχια
τό κεφάλι τους, οι γεωργοί άφί-
νουν τή δουλειά τους και μάς κοι-
τάζουν έξαφνισμένα. Αίφιν πού
κάτω μερικά παιδάκια άφινουν τό
παιχνίδι τους γιά νά παρακολου-
θήσουν με τό άθῶο έκείνο παι-
διάστικο βλέμμα τό άψυχοφιδί που
τρέχει με άσύλληπτη ταχύτητα.

Τώρα περνούμε άνάμεσα από
μιά κοιλάδα: τ' άντικρινά βουνά
ύψώνονται περήφανα άπέναντί
μας, ένῶ οι μελαγχολικοί στήχι
τοῦ τραγουδιού κάτωπου βουκοῦ
με κάνουν νά σκέφτομαι τά θεία
χρισήματα της έξοχής.

Τέλος ο θόρυβος πούκναναν οι
επιβάτες γιά νά κατέβουν — γιατί
είχαμε φτάσει πιά στο τέμα —
μ' έβγαλε από τή θάλασσα τών
δνειρών που κολυμποῦσα εύχι-
σμένος, και μ' έκανε νά σκεφῶ
τό σπύτι μου, τόν πατέρα μου, τή
μάννα μου, τήν άρρωστη άδελφή
μου, πού πήγαινα νά ιδῶ. κι
κάθε τι της άφορητης ζωής της
πόλης...

Έλληνική Δόξα

✻

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

Άρσθ. Έγκρ. 30

Ήταν ή ώρα τών Έλληνικῶν.
Ο δάσ αλός θά μάς περιέδιδε,
όπως μάς είλε πει, από τά «Απο-
μνημονεύματα Ξενοφώντος». Άφ'
οῦ μάς διηγήθη τή βιογραφία τοῦ
Σωκράτους, μάς έλε: «Άμα
διαβάζετε τό βιβλίό αὐτό, πού τό
έγραψε ο Ξενοφών αὐτός, πού τό
έγραψε γιά νά διδάσκει τοῦ, θά
σηματίσετε τήν εικόνα τοῦ Σω-
κράτους.

— Κύριε! έφώναξε τότε ο Γιάν-
νης — ένας κούτος μαθητής. —
εῖτε! έχει στο πρώτο φύλλο!

Ο Ένας

✻

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο Μιχαλάκη, πού είδε απ' τό
παράθυρο μιά κηδειά, ρωτά:

— Μαμιά, όλοι οι άνθρωποι
με τά καλά τους φορέματα πε-
θαίνουν;

Μεγάλη Έλλάς

✻

Γιατρός: — Σού έρχεται ο πό-
νος συχνά, παιδί μου;

Μυτιληνός: — Κάθε πέντε λε-
πτά.

— Κι νά βαστώ πολύ, παιδί μου;

— Ός μισή ώρα.

Ίδανισμός

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ",
Αθήνα, 38 Εὐρεπίδου
τῇν 27 Οκτωβρίου 1924.

ΣΤΟ έρχόμενο φύλλο-θά σάς πῶ
τά Νέα τοῦ 1924 και θά προκη-
ρύξω τήν τακτική άνανέωση της
συνδρομῆς. Είνα: καιρός, γιατί μόνο
τέσσερα φύλλα λείπουν άκόμα γιά
νά τελειώση ο χρόνος μας και νάρ-
χιση ο καινούργιος. Φέτος μάλι-
στα, με τό Μνημεῖο τοῦ Πολέ-
μου πού έπρεπε νά προηγήθῃ, άργη-
σα λιγάκι νά κίνω αὐτή τήν Προ-
κήρυξη. Δέν με μέλει όμως! Γιατί
έξω πόση μού έχετε άγάπη κι' έ-
μπιστοσύνη! Έξω πῶς και πριν
έγώ σάς πῶ τίποτα, σεις είστε βέ-
βαιοι πῶς και πῶς θά δημοσιεύσω
τά καλύτερα πράγματα, και πάλι
ο καινούργιος μου τόμος θά είναι
άνώτερος από κάθε προηγούμενο.

Ετσι μπορείτε κι' από τώρα νά
στείλετε τήν άνανέωση της συνδρο-
μῆς, πού μένει και φέτος ή ίδια:
50 δραχμές γιά τό Έσωτερικό, 50
γρόσια διατ. γιά τήν Αίγυπτο, 4
δραχμία γιά τήν Άμερική και 10
σελίδια γιά τις άλλες χῶρες.

Βλέπετε λοιπόν; Όπως τά εἴ-
παμε και τά συμφωνήσαμε, προκη-
ρύττω σήμερα Έβανο γιά τό Μνη-
μεῖο τοῦ Πολέμου. Δέ μένει τώρα
παρά νά κουνήθῃτε και νάνασκου-
μωθήτε και τό Μνημεῖο, σέ λίγο,
θά είναι καμωμένο και σιμμένο.

Νά κι' ή φιλη μας Α. Φραγκάκη,
πού τελείωσε κι' αὐτή τό Σχολείο
και, άμα ήθε Σεπτέμβρης, λυπό-
ταν κι' έλεγε: «Άχ, δέν γίνεται
ένα θαῦμα, νά ξαναγίνω μικρή, νά
πηγαίνω πάλι στο σχολείο μου;

Άχ, ποσο γρήγορα πέρασαν οὔτά
τά άνέντα χρόνια!... Καί μού ζητεί
νά τήν παρηγορήσω. Κι' όμως μού
γράφει στο «Γραφεῖο της» όπου τώ-
ρα έργάζεται. Μά γίνεται μεγαλύ-
τερη παρηγοριά — κι' εύτυχία —
από τήν εργασία; Έμπρός λοιπόν,
φιλή μου! Εργάζου κι' εύτυχία.

Κι' άφινε πιά τά παρασμένα. Αὐτά
δέν ξαναγυρίζουν...

Χαίρω, Υπνιάρα, πού έγινε κα-
λά ή μαμιά σου ή πρώτη κι' άμέ-
σως έπιασες νά γράψης στη δεύ-
τερη. Ναι, έκείνον τό καιρό είχα
ένα Σήμα πού τό αγοράζαν και τό
φορούσαν οι φίλοι μου προς δια-
κρίση. Άλλά τελείωσαν πιά αὐτές
οι καρφέρες και, έπειδή τώρα θά
κόστιζαν πολύ, δέν έκαμα άλλες.

Βλέπε, ότι ο Έβανος άνοίχτηκε, κάμε
λοιπόν και σὺ, πῶς πρέπει γιά νά
ιόθῃ τό μνημεῖο στηνήν, πού χρό-
νου πού θάρθῃς στάς Αθήνας. και
νά καμαρώσης σά Διαπλάστοῦλα.

Οχι! ή Β. Σ. δέν είναι πιά.

Πολύ καλό τ' «Όλοκαύτωμα»
σου, Μαίρη Ζ. Μόνο συντόμευμα
παράθελε, γιά νά μήν ξαναλέω τά
πράγματα, και λίγο διόρθωση στην
αρχή, γιατί μού φαίνεται πῶς δέν
είναι αὐτή άκριβῶς ή «ψυχολογία»
της πεταλούδας γύρω στο φῶς. Τήν
τραβά ναι, της άρδαι και προσπα-
θεί νά τό πλησιάξῃ όσο μπορεί.

Θεοάνεται όμως και πῶς και, τό
φοβάται και φυλάγεται. Άλλά
κάποτε τήν παθαίνει από άπροσε-
ξία: παραπλησιάζει, παίρνουν φω-
τιά τά φτερά της και τότε πέφτει

καμένη. Γι' αὐτό δέν καιγονται
κι' όλες οι πεταλούδες γύρω στο
φῶς: Μόνο οι άσυλλογιστες κι' οι
άπορόχες. — Ξαναγράψτε το μ' αὐ-
τές τις ύποδείξεις και θά γίνη όρωτο.

Στις συμμαθήτριές σου, Σαπφῶ,
μπορεί νά δείξῃς φυλλάδια μου με
φωτογραφίες βραδυμένων. Έκει
θα ίδουθ ότι και μεγαλύτερα απ'
αὐτές κορίτσια είναι Διαπλάστοῦ-
λες θερμές κι' άφοσιωμένες. Τότε
δέδαια θά θελήσουν νά διαβάσουν
κ. ι. μερικά πράγματα απ' τά φυλ-
λάδια μου. Κ' εἴμαι έσδαία ότι θά
έλκυσθῶν τόσο, ὥστε αὐτές οι ίδιες
θα σά παρακαλέσουν νά τις έγγρα-
φῇς Σ' εύχαριστῶ όρωτόσο γιά τό
ζωηρό ενδιαφέρον και σου εύχομαι
νά μή σ' έπισκεφθῇ πιά αὐτή ή άρ-
ρώστια, ή τακτική έπισκέπτεται τοῦ
φθινοπώρου.

Μά δέν τό ξέρεις, Δέλια, πῶς οι
ιδέες φανταίζουν τούς ανθρώπους
και πῶς στον τόπο μας ή γλωσσική
ιδέα είναι μιά από έκείνες π ὡ
έχουν τούς πῶ φανατικούς θιασῶ-
τες, και στο ένα στρατιπέδο και
στο άλλο; Γι' αὐτό οι ευχτήρες
είναι ατέλειωτες και γι' αὐτό δά-
πουμε τόσες γελοίες ύπερβολές και
σ ή θεωρία και στην πράξη. Η ιδέα
ή δική σου είναι πολύ σωστή: Δα-
τρεύει τήν άρχαία «άλληνική, τήν
έχεις σπουδαίως θαῦτάτα, μά νο-
μίζεις πῶς δέν στέκει πιά στον και-
ρό μα... Στέκει μόνο ή δημοτική,
ή ζωντανή, ή ποιητική μητρική
μας γλώσσα. Όσο γιά τιν καθά-
ρευουσα, τή θεωρείς «ένα άνοστο
μίγμα και τίποτα περισσότερο.

Πόσο με λυπήσε τό πένθιμο
γράμμα σου, Καμέλια! Ο καιμέ-ος
ο μπαμπάς! Νά φύγῃ από δώ, και
εργασία του, στην Γήνη, καλά-κα-
λά, άνάτα, όγνη, γεμάτος ζῶη και
κοκκινάδα όπως πάντα, κι' άξαφνα,
αίό και, σέ μιά έδομαδα, νά σάς
έλῃ ή φοδερή έλσην τοῦ θανάτου
του! Πάντα μικρός και σκληρός ο
θάνατος β.δαια, μά γίνεται άκόμα
πικρότερος και σκληρότερος όταν
ο αγαπημένος μας πεθαίνῃ μακριά
μας, χωρίς μιά τελευταία λέξη, γω-
ρίς ένα τελευταίο φιλή... Κι' έγώ
παρακαλώ τό Θεό νά δινῃ ύπομονή
στη μαμιά σου και δύναμη σέ σένα
και σ' αἰδέλφια σου. Και γράφω μου
συχνά νά παρηγορηθείς, απόδ μόνο
σέ μένα βρισκαίς τώρα παρηγοριά.

Νά σοῦ ζήση τό καινούργιο έσδα-
φάκι, Δούε, κι' ή γελαστή του
δση άς σέ παρηγορή γιά τή στερή-
ση της θείας. Χαίρω πού γνωρί-
στηκες στο Λουράκι με τήν Τρο-
παϊούχον Έλλάδα και με τόν
Σφύραν Άκωωνα κι' άποφασίστα
νά ιδρύσετε Σύλλογο με κύριο σκο-
πό τήν διδδωση μου. Κράμετέ τον
λοιπόν νά εργασθῇ και γιά τό
Μνημεῖο τοῦ Πολέμου, από ή ιδέα
και σένα ένθουσιασε και στοῦς νέους
σου φίλους βέβαια θαρέση.

Η αγαπητή μου Εὐθαλία Μπα-
μάλου, γνωστότατη στον κύκλο
μας με τά ψευδώνυμα Βεατρίκη
και Χιώτικο Τριαντάφυλλο, μού
άγαθῇ έλλειψε σήμερα τόδε άρραβῶνα
της με τόν κ. Δημ. Καρτσούνη. Τις
στέλνω τις πῶ θερμές μου εύχες
και τήν εύχαριστῶ γιά τό συμπλή-
ρωμα και γιά τήν παντοτινή της
άγάπη.

Ναι, Χιονοστιβάς, άς ήταν πε-
ραστικά και δέν περάζει. Χαίρω
γιά τή γνωριμία της άδελφούλας
σου και σέ παρακαλώ νά μού
τή φιλήσῃ. Για τίς ένέργειες δέν
άμφιβάλλω κι' άς μήν είχαν ὡς
τώρα άποτέλεσμα: θά έχουν άργῶ-
τερα. Κι' εύχαριστῶ και τή μαμιά
σου, τό παλιό μου Φρούριο Κερ-
κύρας, γιά τή 6 ήθεια πού σου έί-
νει. Ο «Σιδιρόδρομος» άποτελείται
από 4—5 λέξεις πού τό τελικό της
μιάς είναι άρχικό της άλλης κι'
έχουν όλες τόν ίδιο αριθμό ψήφων:
Έλαί ΑγάπΗλιος κτλ. Άλλά πῶ
ώρατα γίνεται ή Άσκησις όταν και
τά άρχικά είναι τά ίδια: ΑμαξΑῖτ-
νΑθηνά κτλ.

Ο συνεργάτης μου κ. Γιάννης Α.
Καμρινάκης, φοιτητής της Νομι-
κής και τῶς Καταματιανῶ Δου-
λούδι, μού γράφει ότι, γιά τό Μνη-
μεῖο τοῦ Πολέμου, αναλαμβάνει αὐ-
τός νά διοργανώση μιά έορτή, —
στη σάλα τοῦ Παρνασσῶ π. χ. έν'
απόγεμα, — με μουσική, άπαγγεῖλα
κτλ. και με τή συμμετοχή συνδρομη-
τῶν και συνδρομητριῶν πού θά ήθε-
λαν νά δοθῇσουν. Η ιδέα είναι πολ-
ύ καλή και, αν μπορῇ, άς τήν
πραγματοποιήσῃ. Αὐτό προπλάνων
έξασταται από κείνους πού θά προσ-
φερθῶν νά παίξουν, νάπαιγγεῖλουν,
νά διαβάσουν εισιτήρια κτλ. Λοιπόν,
δοσι προσφέρονται; άς γράψουν άπ-
ευθείας στον κ. Καμρινάκη, Ξε-
νοδοχείον «Άλεξάνδρα», Θεμιστο-
κλέους 6. Άλλά... τό γογγῶν και
χαρῖν έχει.

Γράφεις πολύ ώρατα, Πανεμένη
Ψυχή, κι' ίατα-ίατα θέλω νά μού
γράφῃς συχνά. Τό διηγηματικό σου
γιά τή Σ. Σ. δέν τό διαβάσα
άκόμα, γιατί δέν χρειάστηκε. Έχω
δηλαδή εγκρίνει, απ' τά πρώτα πού
έλασα, δσα χρειάζόνταν ὡς τό τέ-
λος της Τριμηνίας, κι' αν χρειά-
στην άκόμα λίγα, θά ριζαλέψω τά
καλύτερα απ' αὐτά πού έλασα κα-
τόπι. Τότε θά διαβάσω και τό δικό
σου! αν είναι καλό, θά τό ιδῇς
δημοσιευμένο, κι' αν δέν τό ιδῇς δη-
μοσιευμένο, θά καταλάβῃς ότι δέν
ήταν καλό. Γιατί έχω λαβε τόσα
πολλά, πού μού είναι άδύνατο νά
μυλήσω χωριστά γιά ένα-ένα. Επi-
σης και γιά τό Π. Πνεύματα δέν
κάνω λόγο, παρά δημοσιεύω με
κλήρο τά καλύτερα.

Η ιδέα μου γι' αὐτό τό ζήτημα,
Φιλόσοφε, είναι ότι ή Παναία
πρέπει νά λά

ἐπιθυμία σου ἔγινε : ἐνέγραψες τὴν πρώτη συνδρομήτρια κι' ἐναίμεν τὸ πρῶτο ξεσπάζωμα γιὰ τὸ 1925' εὐχαριστῶ πολὺ με' γιὰ τὰ γυαλιά! ἔ, ἀπὸ εἶναι ἀνάγκη;) **Ξανθὸ Ἀραπάκι** (χαίρω πὺ ἀποφάσεις νὰ πάρης ψευδώνυμο καὶ νὰ μοῦ γράφης, καλὴ παλιά μου φίλη! θὰ εἶδες βέβαια τώρα ὅτι ἡ Ἀνθούλα οὐκ ἔστιν ἀπὸ τὸν Διμήτην. .) **Ἰσμήνην** (γιὰ τὸ ζήτημα αὐτὸ πολλές φορές εἶπα τὴ γνώμη μου καὶ προχθὲς ἀκόμα ἔδωσα μιὰν ἀπάντησιν πὺ πηγαίνει καὶ στὸ δι' ὅ σου γράμμα' ὥστε σὲ παραπέμω. .) **Ἡρώα τῆς Γραβιάς** (χαίρω πὺ ἔγινες καλὰ με' κι' ἐδῶ ἄρχισε χειμῶνας!) **Πρίγκιπος τῆς Οὐαλλίας** (τὸ ἔλθω, εὐχαριστῶ ἂν τὸ βρῶ κατάλληλο. θὰ τὸ χρησιμοποιοῦν) **Πολιτάνι** (θὰ μπορούσα βέβαια νὰ μετράσω αὐτὸ τὸ πρῶτο γράμμα με' τὸ φύλλο, ἀλλὰ ἡ Χ. Α. πρέπει νὰ καταβάλῃ τὰ ἔξοδα τῆς διςκεραυώσεως καὶ τῶν ταχυδρομικῶν πὺ θαυξήσουν) **Μελαγὸ Σκαλιωτάνι, Μαγεμένο Ἀερογιάλι, Ἐλευθέραν Θεάκην, Νεράϊδαν τοῦ Ἐβρου κτλ. κτλ.** **Ζαελίναν, Τετραπέρατον, Ἀτρόμητο Εὐζωνάκι, Μουσωτιδα, Γαλῆν τῆς Ἀγκύρας** (ἔστειλα.)

Εἰς ὁδὸς ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 26 **Ὀκτωβρίου**, θάπαντήσω στὸ ἀρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 21του Διαγωνισμοῦ Αἰ λύσεις δεκταὶ μέχρι 1 Ἰανουαρίου.]

709. Δεξιόγραφος

Ρῆμα καλὸ τὸ πρῶτο μου,
Πολλοὶ τὸ δεύτερό μου
Κι' ἐνὸς Ἀγ. οὐ νόμα
Δηλοὶ τὸ σύνολό μου.

Σωσὼ Θ. Παρασκευᾶ

710. Συλλαβόγραφος

Ἄρθρο τὸ πρῶτο οὐδέτερο,
Τὸ δεύτερό μου λάμπει.
Θεὸς μὴ δώσῃ στ' ὅλο μου
Νέος κανένας νάμπει!

Ἄντι Πορφύρας

711. Ἀναγραμματισμός

Ἀπ' τὰ κῆματα γεννιέμαι,
Ὅπως εἶμαι ἂν μάφησῃς.
Καὶ τὴ θάλασσα ἀνιῶω,
Ἀν με ἀναγραμματίσῃς.

Φασματιάς

712. Δημῶδες Αἵνιγμα

Μακρὺς-μακρὺς καλόγερος
Καὶ πῆτα ἡ κεφαλὴ του.

Θράξ

713. Ἀσθερ

* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

Ἰωάννης Χονδρογιάννης

714. Κρυπτογραφικὸν

123456357384 = Μέγας Αὐτοκράτ.
257374 = Ἀσθένεια.
37384 = Ἀρχ. βασιλεὺς.
4656364 = Διαβολός.
58384 = Σημεῖον στίξεως.
6356784 = Γυγας.
72376 = Χώρα Μικρασίας.
87184 = Κατοικία.
Κυματίζουσα Σημαία

715. Δεξιθρία

Νὰ εὐρεθῇ μία λέξις σημαίνουσα: α) φρονούν' β) στοχόν' γ) μελωδιαν' δ) τελικὸν αἶτιον καὶ ε) ὅρος νήσου τοῦ Ἰονίου.

Μ' ἂν τὴ λέξη αὐτὴ θελήσῃς

Νὰ τὴ μεταγραμματίσῃς

Καὶ νὰ παροξυτονίσῃς.

Τὸ σκοτάδι θάπαντήσῃς.

Γιρφοφτιάστης

716. Διπλὸ Κεφάλι

Ὅλος, νός, ὁράτος, ἥλος, αὔρα, Ρᾶ, Κύρος, ὄν, τόνος

Εἰς τὰς λέξεις αὐτὰς νὰ προστεθῇ ὡς κεφαλὴ ἀπὸ ἐν γράμμα καὶ νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις, τάχικα τῶν ὁποίων νάποτελοῦν καὶ ἀγαπητόν.

Ἐλληνοπούλα τῆς Θεάκης

717. Ποικίλη Ἀκροστιχίς

Τὸ πρῶτον τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, ἀποτελοῦν μυθολογικὸν τερας:

1. Ἀρχαῖος τραγικός 2. Ἀρχαῖος ἀρχιτέκτων 3. Ὁραία Τέχνη 4. Αὐτοκράτειρα τοῦ Βυζαντίου 5. Μέγας Αὐτοκράτωρ 6. Βασίλισσα τῆς Πελοπίδας.

Ἐλληνικὴ Δημοκρατία

718. Ἑλλειπασύμφωνον

οὐαι-οι-ηγεοι

Κένωρ

719. Γρίφος

Ι	ἦν	ἦν	ἦμῶν	ἦμῶν
π	ἦν	ἦν	ἦμῶν	ἦμῶν
	ω	ω	ω	ω
	ω	ω	ω	ω

Κωνστ. Κανάνης

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

720. Acrostiche de Centraires

Les premieres lettres des contraires des mots ci-dessous forment un dieu :

Craintif, recevoir, croître, midi, sombre, nettoyer.

Καπετὰν Καραπυτιέρης

Α Υ Ξ Θ Ι Σ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 34

472. Ὡσανιά! (ὦς, Ἄννα.) — 473. Δάντης (Δάν, τίς.) — 474. Ζι κινθος-ὕκινθος. — 475. Τὸ τελικόν σ.

476. ΔΑΙΟΣ 477. Δίμνη (Πο-ΔΙΩΝ ΔΥΜΝΙΑ...) — 478. ΒΕΔΙΣΣΑ-ΟΝ ΡΙΟΣ (Ἑλλάς, Σ, λάρος, Ἰλιός, Σείριος, Ἀβελ, Ραββί, ὄλβος.) — 479. ΙΣΟΣ, ΔΑΜΑ (Ἰλιον, Σάουρα, Ὀμηρος, Ἐάνθη) — 480. Ὁ δειλὸς τῆς πατρίδος προδότης ἐστίν. — 481. Εἶμαι Κύριος (εἰ, με, κι, πρ, υῖος.) — 482—486. Par la lettre R: raison, roux (ou tour), chaire, or, verte. — 487 — 489. 1. Tel père tel fils, 2. Le chat parti, les souris dansent. 3. Pierre qui roule n'amasse pas mousse.

Τὸ πρῶτιστον καθήκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἔγκαιρος ἀνάνεωσις τῆς συνδρομῆς του

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλὰ στοιχεῖα δρ. 4, τὸ ἐλάχιστον τιμήματα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 40 λεπτὰ ἡ λέξις, μὲ πλάγια δὲ στοιχεῖα λεπ. 50 καὶ μὲ κεφαλαία λεπ. 70 Ὁ χωριστὸς στίχος δρασμάς 2. Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

(ΚΑ'—1431)

Προκηρύσσομεν διαγωνισμὸν καλλιτεχνικῶν καρτῶν. Συμμετοχὴ μονόδρασμος προδοσιμὰ διμήνης βραβεία τρία ἐκλεκτὰ βιβλία. Φεγγαράκι καὶ Σία, Σύλλογοι «Τιτάν», «Τυφόν», λάβετε ὅλοι μέρος στὸ διαγωνισμὸν μας, ὑπὸ τὴν Διάν: Τούλαν Κ. Μηλιώτου, Κοήτης 35, Ἀθήνας. — ΚΑΜΕΛΙΑ, ΒΕΝΕΤΟΠΟΥΛΑ, ΣΚΕΡΤΣΟΖΙΚΟ ΧΑΝΟΥΜΑΚΙ.

(ΚΑ'—1432)

ΣΜΥΡΝΗΣ ΚΑΪ ΜΕ, δὲν ἀλλήλογραφῶ. Σὲ ἔξερο. — ΕΛΕΥΘΕΡΟ ΠΟΤΑΙ

(ΚΑ'—1433)

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΓΑΛΛΙΚΗΣ: Προγυμνάσεις, ἀνωτέρα φιλολογία, ἐκμάθησις τῆς γλώσσας. Γράψατε: Γιάννην Χιδιόγλου, 9 Β ὁδὸς Τζωρτζ, Ἀθήνας.

(ΚΑ'—1434)

ΘΥΡΑΚΗ, ΑΔΗΜΟΝΗΤΗ ΣΜΥΡΝΗ, Ν. ΣΜΥΡΝΙΟΠΟΥΛΑ, ΙΩΝΙΚΗ ΟΥΡΑΝΗ κι' ὅσα ἄλλα παιδιὰ τῆς ἸΩΝΙΣ — συντοπίτες μου! — Περιμένω Μ. Μ. Σας στὸν Τελευταῖο μου διαγωνισμὸν (ΚΑ'—1331).

(ΚΑ'—1435)

— Τ. R. I. P. —

(ΚΑ'—1436)

Μαρίαν Μπεροπούλου, Ἀλεξάνδρειαν: Ἐνθυμήσου τὴν τελευταίαν συμβουλὴν καὶ πρόσχε, γιὰ τὴν προσωπικὴν ἀδυνατοσίαν νὰ ἐνδοκίμηται παντοῦ ὁ ἀέρας τοῦ Ἀμυντοῦ ἄς μὴ σὲ κάμνῃ ἐπιλήσιμονα.

Α. Χ. Μ. Ἐνταῦθα—Οἱ ὅροι βαρεῖς; Ὁ ἀρχηγός: GEORGE TRIP

(ΚΑ'—1437)

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ (ΚΑ'—955) ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΠΑΡΕΟΥΜΕ: Ἀνταξία, Σμύρνα, Πανταξία, Ἡλιοβασιλεμα, Ἰδανισμός, Λαμπροῦ Ἠλίου.

ΕΠΑΙΝΟΥΜΕ: Πόνου Ἀλέξυ, Καρυστινάκη, Πορφύρατον.

Τὰ ἐγνηνικά Διαπλάσσομεν καὶ Διαπλάσσομεν πούχαν τὴν ἐγνηνικὰ καλὸν καὶ μὴ στείλουν καρτες θερμότητα εὐχαριστοῦμε.

ΚΑΡΕΤΑΝ ΓΙΑΝΝΗΣ

ΑΝΘΟΣ ΤΗΣ ΑΝΑΡΟΥ

(ΚΑ'—1437)

Τὴ γιορτὴ Σας, ΚΕΡΑΥΝΕ, ραῖνω με' τίς πύθ θεομῆς εὐχῆς μου.

(ΚΑ'—1438)

Ντίνος Βασιλείου στὸ Δημοψήφισμα ὑποστηρίζει τὸ ψευδώνυμο Θ' ἩΝΟΣ ΜΑΝΝΑΣ.

(ΚΑ'—1439)

ΠΑΝΟ ΧΕΙΜΑΡΡΙΠΤΗ, ἔφταιγ' ἡ ἀερῶσταια στοχάσου. δεκάξῃ μέρος 1... Ἐγγραφα.

(ΚΑ'—1440)

Μαὶς πῶτα, Κόμη Φοῖνις, μήπως δὲν εἰσθε ἐσθί; ; Διαπλάσσομεν, στὸν (ΚΑ'—1403) ὅλοι πρέπει νὰ στείλῃτε. Βραβεῖα κολοσσάτα

(ΚΑ'—1441)

Ἰπότης τοῦ Μεσαίονος

(ΚΑ'—1442)

ΠΟΥΜΜΙ! Τί τρέχει, καλέ; Προσεῖς κραταιότατος σύλλογος — ΚΕΡΑΥΝΟ! Προσφανεῖς ἐπιλήσιμος.

(ΚΑ'—1443)

ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ «ΜΥΡΗ ΣΚΙΑ» ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ, ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑΣ, ἐλπίζουμε νὰ ὑποστηρίξετε τὸν Γ' Διαγωνισμὸν μας (ΚΑ'—1435).

(ΚΑ'—1444)

Εὐχαριστῶντας γιὰ ποιημάτων, Πόνου Ἀλέξυ, δέχομαι ἀλληλογραφία προσημειωμένης ΦΙΛΟΣΟΦΕΣ

(ΚΑ'—1445)

Ο ΓΙΟΥΛΙΑΝ ΑΝΘΗΣ ΑΛΛΑΟΓΡΑΦΕΙ Μ' ΟΣΟΥΣ ΑΓΑΠΑΝ ΤΟΥΣ ΟΛΙΜΜΕΝΟΥΣ ΠΕΡΙΠΑΤΟΥΣ Κ' ΕΙΝΑΙ ΜΕΛΑΧΟΛΙΚΟΙ.

(ΚΑ'—1446)

Ποστὴν Ἀθήνα

Ὅλο Ἀστέρι, ἂν θέλετε μπορεῖτε νὰ στείλετε μὲσφ Διαπλάσσεως. — Μοῦσα

(ΚΑ'—1445)

Θεῖνε Μάννας, Πικρὴ Σκλαβιά, Ἀθανάτη Ἑλλάδα, Μάγισσα, σὰς ἐψήφισα Ἀνταλλάσσουμε Μ. Μ.;

(ΚΑ'—1446)

Μετὰ τοῦ Συλλόγου «Ἀθηνᾶ», ἀνταλλάσσουμε μὲσφ Διαπλάσσεως ἑνα τετραδιάκι; Μοῦσα

(ΚΑ'—1447)

ΒΕΑΤΡΙΚΗ, στὴν καινούρια σου ζωὴ εἶδε παντοῖνοι σύντροφοί σου ἡ ἐξουσία χαρὰ καὶ ἡ ἀνέφελη εὐτυχία νάνα.

(ΚΑ'—1448)

Πασαλιά, Νυκτερίδα, Ζαελίνα, ἡ σύστασις καλὴ. Μυτιληνιά κι' ἐγὼ, Μυτιληνιό—ἔς, νὰ περιμένω τετραδιάκι σας; Ρ. Ρ. Μυτιληνίη. — ΑΝΣΜΟΝΙΑ

(ΚΑ'—1449)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΠΑΙΔΙΚΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ» Αποτέλεσμα (ΚΑ'—1191): Ἰδανισμός, Κουπόπουλος, Ἰόνιος Ζέφυρος, φωτομάρας, Μαλαπέτσας.

(ΚΑ'—1450)

Παῖδι τοῦ Μετρίτου, ἂν καὶ λιγὰν ἀργά, δέξου ἀπό μὲς τὰ πύθ ἐγκάρδια συγχαρητήρια γιὰ τὴν ἐπιτυχία σου στὶς ἐξετάσεις. — Μοῦσα, Ἀερογιάλι, Ἀστέρι τῆς Ἀγίας.

(ΚΑ'—1451)

Ἐσκέπασμα: Σβυσμένη Ἑλπίς—Βασίλειον. Γιὰ νὰ ξέρῃς, χοντρε, ποῖος εἶναι ὁ — Νεαφὸς Ἰαπότης.

(ΚΑ'—1452)

Συστήθηκε στὴ Μυτιληνίη Φιλολογικὴ Συντροφία, με' τὸνομα «Εὐγενὴς Ἀγών». Σκοπός: Πνευματικὴ καὶ ἡθικὴ μόρφωση τῶν μελῶν. Διαλέξεις, ἀπαγγελία, ἐκδομῆς, κονσέρτα Διῶν. Συμβούλι: Βουδούρης Δ. πρόεδρος, Βόμβας Ι. γραμματείας, Ἀράπογλου Α. ταμίας, Δίσις: Α. Ἀράπογλου, Ρ. Γ. Μυτιληνίη.

(ΚΑ'—1453)

ΠΑΤΡΙΝΟ ΑΡΑΠΑΚΙ, δὲν ἐσκέπάζουν ὅσοι δὲν ἔξερουν νὰ προφυλαχθοῦν εἰς αὐτὸ Ἄνδρ... Βρέσε με.

(ΚΑ'—1454)

Σμύρνης Καίμης

(ΚΑ'—1455)

ΘΕΡΜΑ ἐγκαταστάνας ὅσους ἀπάντησαν στὸ φτωχὸ μου διαγωνισμὸν (ΚΑ'—992) τοὺς παραπέμω τώρα στὸν Ἀπολλώνιο (Χαρίτω Α. Ριζόπουλου) γιὰ τὰ βραβεῖα πὺν παραβαίνοντας τοὺς δρους μὰς κρατᾷ, ἐτίλαβε μὴ δινόντας μου ἐξηγήσεις. Σὰς τὸν παρουσιάζω λοιπὸν καὶ περριμένοντας ἀπάντησὴ του ἑτοίμος εἶμαι νάπαντήσω. ΚΟΡΡΑΣ

Νέος Τιμοκατάλογος

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἐξῆς ἔξη: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος, 19ος, καὶ 20ός. Ἐκαστος τόμος δρ. 20, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστέλλομενος δραχ. 21 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δραχ. 25 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1923) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 30 ἐν ὄλῃ. Ἐκαστος τόμος ἀρραφός, δρ. 60 καὶ ραμμένος δρ. 65. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δραχ. 2 ὁ ἀρραφός καὶ δρ. 5 ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρ. 12, εἴτε ἀρραφός, εἴτε ραμμένος.

ΟΙ ΑΠΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διευθύνσιν εἰς τὸ Γραφεῖον μας, ἀποστέλλοντες καὶ δραχ. 2,50 διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταυνίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνομέθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν φυλλωδίων των.